

РЕШЕНИЕ

№ 19596

гр. София, 28.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 62 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА**

при участието на секретаря **МАРИАНА ИВ. СОКОЛОВА**
като разгледа докладваното от **ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА** Гражданско дело № 20221110114050 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на, с която против е предявен иск с правно основание чл.55, ал.1, предл.3 ЗЗД.

Ищецът твърди, че между него в качеството на възложител и ответника в качеството на изпълнител е възникнало правоотношение по договор за изработка от 28.02.2020 г. на 1 кг. готови пликове със заден шев (за опаковане на ориз), по силата на което ищецът е възложил на ответника изработването на пликовете срещу възнаграждение в размер на сумата от 7 253 лв. с ДДС, платимо авансово, като за сумата от страна на изпълнителя е издадена фактура № 1000000078/28.02.2020 г. Твърди, че е изпълнил задължението си за авансово заплащане на сумата по фактурата. Твърди, че на 11.03.2020 г. договорът е бил прекратен по взаимно съгласие на страните, като ответникът-изпълнител е издал кредитно известие № 10000001680/11.03.2020 г. за авансово заплатената сума.

Ищецът твърди, че между него в качеството на възложител и ответника в качеството на изпълнител е възникнало правоотношение по договор за изработка от 09.03.2020 г. на 1 кг. готови пликове със заден шев (за опаковане на ориз), по силата на което ищецът е възложил на ответника изработването на пликовете срещу възнаграждение в размер на сумата от 7 252, 80 лв. с ДДС, платимо авансово, като за сумата от страна на изпълнителя е издадена фактура № 0000001676/09.03.2020 г. Твърди, че е изпълнил задължението си за авансово заплащане на сумата по фактурата. Твърди, че на 11.03.2020 г. договорът е бил прекратен по взаимно съгласие на страните, като ответникът-изпълнител е издал кредитно известие № 0000001681/11.03.2020 г. за

авансово заплатената сума.

Моли съда да осъди ответника да му заплати сумата от общо **14 505, 80** лв., платена на отпаднало основание – прекратени 2 бр. договори за изработка от 28.02.2020 г. и 09.03.2020 г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба – 17.03.2022 г. до окончателното изплащане. Претендира разноски.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника, с който оспорва исковете. Твърди, че ищецът се е отказал без основание от двете поръчки и са били издадени посочените от него 2 бр. кредитни известия, в които само формално е било посочено, че сумите подлежат на връщане, доколкото последните изобщо не са били платени. Оспорва сумите по двете фактури да са били заплатени, да са постъпвали по банковата сметка на ответника, за да се дължи връщането им. Моли съда да отхвърли предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл.211, ал.1 ГПК предявява насрещни иски срещу с правно основание чл.266, ал.1 ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД.

Твърди, че помежду им е възникнало правоотношение по договор за изработка, като е поръчало на

- изработка на дизайн, която поръчка е била изпълнена от последния, който е издал фактура № 0000001540/07.08.2019 г. на стойност 2 816, 40 лв. за изработка на клишета за готов плик със заден шев – 8 бр. на ед. цена 469, 40 лв. с ДДС с падеж – 07.08.2019 г., по която фактура плащане не е извършено;
- изработка на дизайн, която поръчка е била изпълнена от последния, който е издал фактура № 0000001585/21.10.2019 г. на стойност 2 816, 40 лв. за изработка на клишета за готов плик със заден шев – 8 бр. на ед. цена 469, 40 лв. с ДДС с падеж – 21.10.2019 г., по която фактура плащане не е извършено;
- изработка на дизайн, която поръчка е била изпълнена от последния, който е издал фактура № 00000072/01.11.2019 г. на стойност 2 816, 40 лв. за изработка на клишета за готов плик със заден шев – 8 бр. на ед. цена 469, 40 лв. с ДДС с падеж – 01.11.2019 г., по която фактура плащане не е извършено,

с оглед на което твърди, че има насрещно вземане към за сумата от общо 8 449, 20 лв., представляваща неизплатено възнаграждение за изработеното.

Моли съда да осъди ответника по насрещния иск да му заплати сумата **8 449, 20** лв., представляваща неизплатено възнаграждение за изработеното, ведно с мораторна лихва в размер на **2 277, 35** лв. за периода 07.08.2019 г. – 25.05.2022 г.

Ответникът по насрещния иск оспорва исковете. Не оспорва, че между страните са възникнали сочените правоотношение, но твърди, че не е

извършил плащане, тъй като изпълнителят не е изпълнил възложеното по нито един от трите договора, поради което не се дължи плащане по тях. Моли съда да отхвърли насрещните искове, евентуално – в случай че съдът приеме, че сумите се дължат, прави възражение за прихващане с вземанията му по двете фактури, посочени в исковата молба.

Съдът, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, намира следното от фактическа и правна страна:

Във връзка с допустимостта на производството следва да се има предвид, че съгласно чл.637, ал.2 ТЗ с откриване на производството по несъстоятелност се спират съдебните и арбитражните производства по имуществени граждански и търговски дела срещу длъжника с изключение на трудови спорове по парични вземания. Тази разпоредба не се прилага, ако към датата на откриване на производството по несъстоятелност по друго дело, по което длъжникът е ответник, съдът е приел за съвместно разглеждане предявен от длъжника насрещен иск или направено от него възражение за прихващане, какъвто именно е процесният случай, в който по отношение на ответника в настоящото производство е било открито производство по несъстоятелност с решение № 260596 от 23.09.2022 г. по дело № 2522/2020 г. на СГС, VI-11 състав, към който момент е бил приел за съвместно разглеждане предявен от дружеството насрещен иск, изпратен за отговор с разпореждане на съда от 20.09.2022 г.

По иска по чл.55, ал.1, предл.3 ЗЗД:

Безспорно е между страните, че между ищеца в качеството на възложител и ответника в качеството на изпълнител е възникнало правоотношение по договор за изработка от 28.02.2020 г. на 1 кг. готови пликове със заден шев (за опаковане на ориз), по силата на което ищецът е възложил на ответника изработването на пликовете срещу възнаграждение в размер на сумата от 7 253 лв. с ДДС, платимо авансово, като за сумата от страна на изпълнителя е издадена фактура № 1000000078/28.02.2020 г.

Безспорно е между страните, че договорът е прекратен, както и че изпълнителят е издал кредитно известие № 10000001680/11.03.2020 г. за сумата от 7 253 лв.

Безспорно е между страните, че между ищеца в качеството на възложител и ответника в качеството на изпълнител е възникнало правоотношение по договор за изработка от 09.03.2020 г. на 1 кг. готови пликове със заден шев (за опаковане на ориз), по силата на което ищецът е възложил на ответника изработването на пликовете срещу възнаграждение в размер на сумата от 7 252, 80 лв. с ДДС, платимо авансово, като за сумата от страна на изпълнителя е издадена фактура № 0000001676/09.03.2020 г.

Безспорно е между страните, че договорът е прекратен, както и че изпълнителят е издал кредитно известие № 0000001681/11.03.2020 г. за сумата от 7 252, 80 лв.

Спорен между страните е въпросът платил ли е ищецът сумите по двете фактури.

Представена е проформа фактура № 0000000081/17.02.2020 г., издадена от на за 72 528 лв., включваща цена на 200 000 бр. готов плик със заден шев – 5 кг и 100 000 бр. готов плик със заден шев – 4 кг.

С платежно нареждане от 24.02.2020 г. е заплатило на сумата 7 253 лв., като е посочено, че плащането е 10% по проформа 81/17.02.2020 г. плик със заден шев.

Представена е проформа фактура № *****/09.03.2020 г., издадена от на за 72 528 лв., включваща цена на 200 000 бр. готов плик със заден шев – 5 кг и 100 000 бр. готов плик със заден шев – 4 кг. В същата е посочен аванс – 10% от стойността на стоката с ДДС – 7 252, 80 лв.

С платежно нареждане от 09.03.2020 г. е заплатило на сумата 7 252, 80 лв., като е посочено, че плащането е по проформа 84/09.03.2020 г. готов плик.

От заключението на ССЕ по делото се потвърждава, че е заплатило сумите по двете проформа фактури, които кореспондират с двете издадени фактури, в общ размер на 14 505, 80 лв.

Представена е неоспорена от ответника електронна кореспонденция от 26.03.2020 г. между страните, съдържаща покана до за заплащане на сумата, за която са издадени двете кредитни известия, в общ размер на 14 505, 80 лв.

От страна на изпълнителя не се твърди и установява изпълнение на задължението по договора, за което да му се дължи възнаграждение.

Съгласно чл.55, ал.1, предл.3 ГПК който е получил нещо на отпаднало основание, е длъжен да го върне. От приетото за безспорно между страните, ангажираните по делото писмени доказателства и заключението на ССЕ се установи, че ищецът е заплатил на ответника сумата от общо **14 505, 80 лв.**, представляваща авансово плащане по договори за изработка, който е прекратен. Не се твърди и установява от страна на ответника основание за задържане на сумата. Твърди се, че ищецът-възложител неоснователно се е отказал от договора, доказателства в какъвто смисъл не са ангажирани по делото. С оглед изложеното в полза на ищеца е възникнало вземане за подлежащата на връщане сума от 14 505, 80 лв.

По насрещния иск по чл.266, ал.1 ЗЗД:

За да бъде проведен успешно искът на изпълнителя за заплащане възнаграждение за възложената работа, той следва да установи чрез провеждане на пълно и главно доказване, че между него и ответника е сключен валиден договор за изработка, неговия предмет (видове работа, възнаграждение и др.), изпълнението на възложената работа съобразно уговореното и приемането ѝ от възложителя без възражения, както и размера на претендираното възнаграждение.

В случая безспорно е между страните, че между ищеца в качеството на възложител и ответника в качеството на изпълнител е възникнало правоотношение по:

- договор за изработка на клишета за готов плик със заден шев – 8 бр. на ед. цена 469, 40 лв. с ДДС, за която изпълнителят е издал фактура № 0000001540/07.08.2019 г. на стойност 2 816, 40 лв. с падеж – 07.08.2019 г.

- договор за изработка на клишета за готов плик със заден шев – 8 бр. на ед. цена 469, 40 лв. с ДДС дизайн, за която изпълнителят е издал фактура № 0000001585/21.10.2019 г. на стойност 2 816, 40 лв. с падеж – 21.10.2019 г.;

- договор за изработка на клишета за готов плик със заден шев – 8 бр. на ед. цена 469, 40 лв. с ДДС, за която изпълнителят е издал фактура № 00000072/01.11.2019 г. на стойност 2 816, 40 лв. с падеж – 01.11.2019 г.

Не се спори между страните и че възложителят не е заплатил възнаграждението по горепосочените три фактури, което се потвърждава от заключението на ССЕ. Спорен по делото е въпросът дали е основание за плащането му.

Установи се от заключението на ССЕ, че от трите фактури при възложителя са осчетоводени две от тях: фактура № 0000001540/07.08.2019 г. на стойност 2 816, 40 лв. и фактура № 0000001585/21.10.2019 г. на стойност 2 816, 40 лв. Третата фактура № 00000072/01.11.2019 г. на стойност 2 816, 40 лв. не фигурира в главната книга, дневниците на покупките на възложителя и в счетоводните му записвания по сметка 401. Тази фактура вещото лице е посочило, че фигурира единствено в представения му протокол за прихващане от 16.04.2020 г. без подписи на страните, в който възложителят е посочил, че има задължения към изпълнителя и по трите фактури.

Съгласно съдебната практика, постановено по реда на чл. 290 ГПК – решение № 96/26.11.2009 г. по т. д. № 380/2009 г. на ВКС, ТК, I ТО; решение № 42/19.04.2010 г. по т. д. № 593/2009 г. на ВКС, ТК, II ТО; решение № 166/26.10.2010 г. по т. д. № 991/2009 г. на ВКС, ТК, II ТО; решение № 23/07.02.2011 г. по т. д. № 588/2010 г. на ВКС, ТК, II ТО и др., отразяването на фактурите в счетоводството на ответното дружество, включването ѝ в дневника за покупко - продажбите по ДДС и ползването на данъчен кредит по тях представлява недвусмислено признание на задължението и доказва неговото съществуване.

Осчетоводяването на две от фактурите от страна на възложителя, наред с ангажираните гласни доказателства – показанията на свидетеля Айгюн Исмаил, който заявява, че знае за търговски отношение между дружествата, доколкото в периода 2019 г. – 2020 г. е организиран логистиката на, както и за три отделни поръчки от 2019 г., които са били изпълнени, налагат извод, че от страна на изпълнителя е проведено доказване, че е изправна страна по договорите, с оглед на което в негова полза е възникнало вземане за

възнаграждението по трите фактури в общ размер на сумата от 8 449, 20 лв.

Този извод не се разколебава от показанията на свидетеля Камал Домуш, който заявява, че в периода 2019 г. – 2021 г. е бил търговски директор на и че от средата на 2019 г. е започнало забавяне в поръчките, доколкото показанията му са неконкретизирани и не могат да бъдат свързани с никоя от конкретните три поръчки.

С оглед изложеното в полза на ищеца по насрещния иск е налице вземане за сумата **8 449, 20** лв., представляваща неизплатено възнаграждение за изработка.

Задължението е парично, с оглед на което в случай на забава длъжникът дължи обезщетение за забава в размер на мораторната лихва съгласно чл.86, ал.1 ЗЗД, което в случая възлиза на сумата от общо **2 272, 68** лв. за периода от 08.08.2019 г. (деня следващ падежа на фактура № 0000001540/07.08.2019 г. с падеж – 07.08.2019 г.) до 25.05.2022 г.

Искът за сумата над **2 272, 68** лв. до **2 277, 35** лв. и за 07.08.2022 г. се явява неоснователен.

От страна на ищеца по насрещния иск – възложителя е заявено възражение за прихващане с вземанията по фактура № 1000000078/28.02.2020 г. на стойност 7 253 лв. и по фактура № 0000001676/09.03.2020 г. на стойност 7 252, 80 лв. или общо за сумата от **14 505, 80** лв.

С оглед приетото от съда по отношение на главния иск, чийто предмет са именно вземанията по посочените две фактури, а именно – че в полза на възложителя са налице изискуеми вземания по тях, съдът намира възражението за прихващане за основателно, с оглед на което насрещните искове за сумата от **8 449, 20** лв. главница и **2 272, 68** лв. мораторна лихва следва да се отхвърлят като погасени чрез прихващане.

С оглед приетото за основателно възражение за прихващане, в полза на ищеца по главния иск – възложителя, е налице вземане за разликата от 3 783, 92 лв., до която сума искът следва да бъде уважен.

По разноските:

С оглед изхода на спора в полза на ищеца следва да се присъди по компенсация сумата от 151, 17 лв. разноски по делото – предвид изрично заявеното искане на ищеца за определяне на разноските по компенсация.

Съдът намира за неоснователно възражението на ответника за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение в размер на сумата от 1 800 лв. При липса на изрично разграничение в договора за правна защита от 06.11.2022 г. съдът приема, че същото касае както главния, така и насрещния иск, с оглед на което се явява под минимума по Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, и е в размер, равен на претендираното от насрещната страна такова в общ размер също на 1 800 лв. (970 лв. + 830 лв.).

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, ЕИК да заплати на, ЕИК, на основание чл.55, ал.1, предл.3 ЗЗД, сумата от **3 783, 92** лв., представляваща подлежаща на връщане авансово платена сума по договор за изработка от 28.02.2020 г. на 1 кг. готови пликосе със заден шев (за опаковане на ориз), за която е издадена фактура № 1000000078/28.02.2020 г. на стойност 7 253 лв., и договор за изработка от 09.03.2020 г. на 1 кг. готови пликосе със заден шев (за опаковане на ориз), за която е издадена фактура № 0000001676/09.03.2020 г. на стойност от 7 252, 80 лв., ведно със законната лихва от датата на исковата молба – 17.03.2022 г. до окончателното изплащане, като

ОТХВЪРЛЯ иска за сумата над **3 783, 92** лв. до пълния предявен размер от **14 505, 80** лв. – като **ПОГАСЕН ЧРЕЗ ПРИХВАЩАНЕ**.

ОТХВЪРЛЯ предявените от, ЕИК срещу, ЕИК насрещни икове с правно основание чл.266, ал.1 ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД, за:

сумата **8 449, 20** лв., представляваща неизплатено възнаграждение по договор за изработка, за което са издадени: фактура № 0000001540/07.08.2019 г. на стойност 2 816, 40 лв.; фактура № 0000001585/21.10.2019 г. на стойност 2 816, 40 лв. и фактура № 00000072/01.11.2019 г. на стойност 2 816, 40 лв.;

сумата **2 272, 68** лв. мораторна лихва за периода 08.08.2019 г. – 25.05.2022 г. – като **ПОГАСЕНИ ЧРЕЗ ПРИХВАЩАНЕ**, а иска за сумата над **2 272, 68** лв. до **2 277, 35** лв. и за периода 07.08.2019 г. – като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА, ЕИК да заплати на, ЕИК, на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата от **151, 17** лв. разноси по делото – по компенсация.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му чрез връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____